



SOROLLA i BENLLIURE

Pinzellades d'una amistat



VALENCIÀ / CASTELLANO / ENGLISH

SOROLLA i BENLLIURE

Pinzellades d'una amistat

EN juny de 1884, Joaquim Sorolla (1863-1923) va rebre la seua primera gran oportunitat: el jove pintor va obtindre la plaça de pensionat en la Acadèmia de Belles Arts d'Espanya a Roma. Sorolla es va instal·lar en la romana Via del Leone en gener de 1885 i ben aviat va començar a relacionar-se amb altres artistes espanyols. En la nòmina d'amics destaquen Mariano i José Benlliure (1855-1937). Pepe, com familiarment sempre va ser conegut el pintor dels germans, era huit anys major que Sorolla i havia arribat a la ciutat eterna en maig de 1879. Sorolla va donar per finalitzada la seua estada a la capital italiana en 1889, data en la qual va fixar la seua residència a Madrid juntament amb la seua esposa. Benlliure va fer de Roma la seua llar, i també la de la seua família, al llarg de més de tres dècades.

En 1895, Sorolla va rebre Segona Medalla d'Or en el Saló de París. A partir d'aquest moment va anar consolidant el seu reconeixement fins a convertir-se en un dels artistes espanyols amb major renom internacional de la seua època. El canvi de segle, però, es va perfilar molt diferent per a José Benlliure: el gust estètic començava a tenir un nou rumb i el pintor desaccelerà el pas.

A pesar de la diferència vital i professional, els pintors es varen mantindre sempre en contacte, la seua correspondència fou constant, la relació entre famílies, estreta i els anhels artístics, comuns. En 1908, Sorolla va passar a ser el mestre de Peppino Benlliure, el tercer fill de José Benlliure. A més, encapçalaren un projecte que no va eixir a la llum: la construcció d'un Palau de Belles Arts i Indústries de caràcter permanent a València.

Els companys mantingueren una fluida comunicació en temps difícils. En 1916 va morir Peppino aflagit de tuberculosi i, dos anys després, José Benlliure va perdre també la seua dona. En juny de 1920, Sorolla va patir un atac d'hemiplegia. El pintor no va arribar a veure el seu col·lega com a director del Museu de Belles Arts de la seua ciutat.

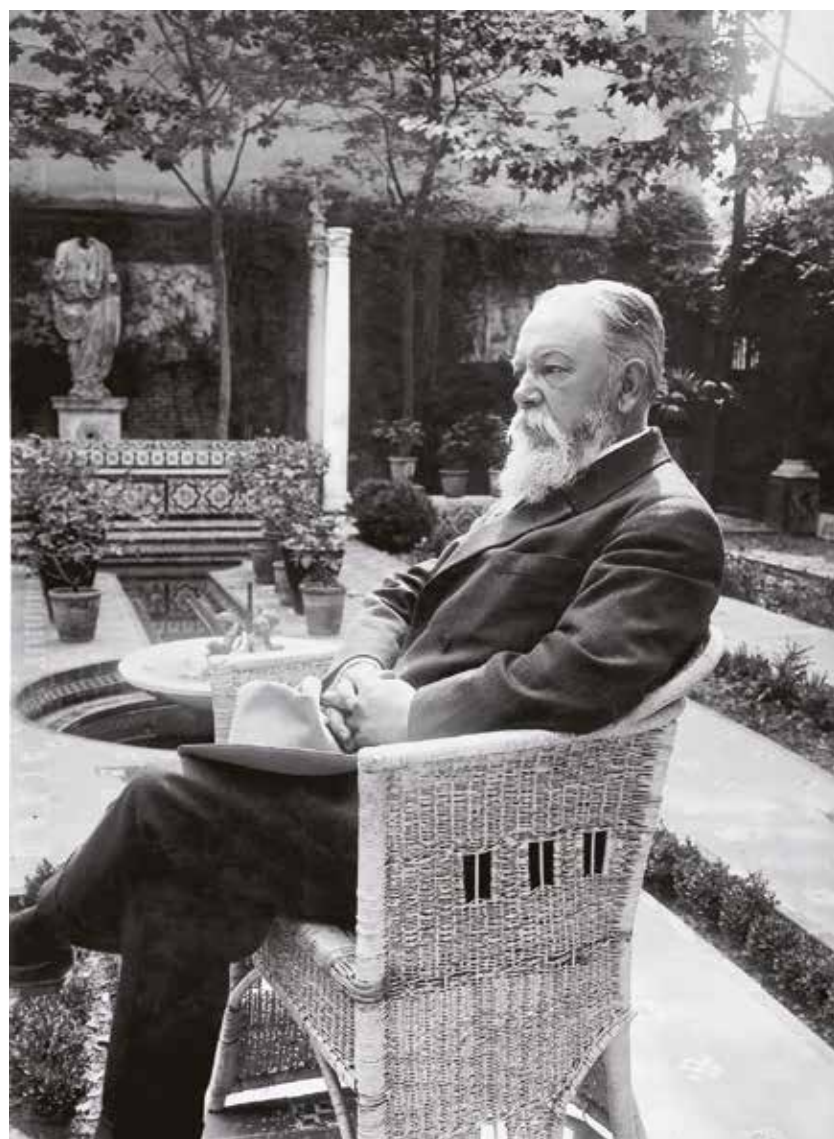
En 1930, Benlliure fou nomenat president de Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles. Per aquestes dates, començava la sèrie *Las cuatro estaciones* (1930-1933). El conjunt d'obres, hui pertanyent a la Col·lecció Fundació Bancaixa, ha sigut restaurat amb motiu d'aquesta exposició. Les teles, que s'exposen juntament amb huit esbossos de la Casa Museu Benlliure, donen compte de la diversitat estilística del mestre, un José Benlliure ancià que es va enfrontar a una temàtica inèdita en la seua producció: en un entorn idíl·lic, huit divertits amoretos celebren cadascuna de les èpoques de l'any. El pintor va morir el 5 d'abril de 1937 a sa casa del carrer de la Blanqueria.

Sofía Barrón

Comissària



Yo soy el pan de la vida. 1896-97.
Joaquín Sorolla
Col. pictórica Familia Lladró



Joaquín Sorolla
Museo Sorolla

SOROLLA y BENLLIURE

Pinceladas de una amistad

EN junio de 1884, Joaquín Sorolla (1863-1923) recibió su primera gran oportunidad: el joven pintor obtuvo la plaza de pensionado en la Academia de Bellas Artes de España en Roma. Sorolla se instaló en la romana Vía del Leone en enero de 1885 y pronto comenzó a relacionarse con otros artistas españoles. En la nómina de amigos destacan Mariano y José Benlliure (1855-1937). Pepe, como familiarmente siempre se conoció al pintor de los hermanos, era ocho años mayor que Sorolla y había llegado a la ciudad eterna en mayo de 1879. Sorolla dio por terminada su estancia en la capital italiana en 1889, fecha en la que fijó su residencia en Madrid junto a su esposa. Benlliure hizo de Roma su hogar y el de su familia durante más de tres décadas.

En 1895, Sorolla recibió Segunda Medalla de Oro en el Salón de París. A partir de este momento fue consolidando su reconocimiento hasta convertirse en uno de los artistas españoles con mayor renombre internacional de su época. El cambio de siglo se perfiló muy distinto para José Benlliure: el gusto estético comenzaba a tomar un nuevo rumbo y el pintor desaceleró el paso.

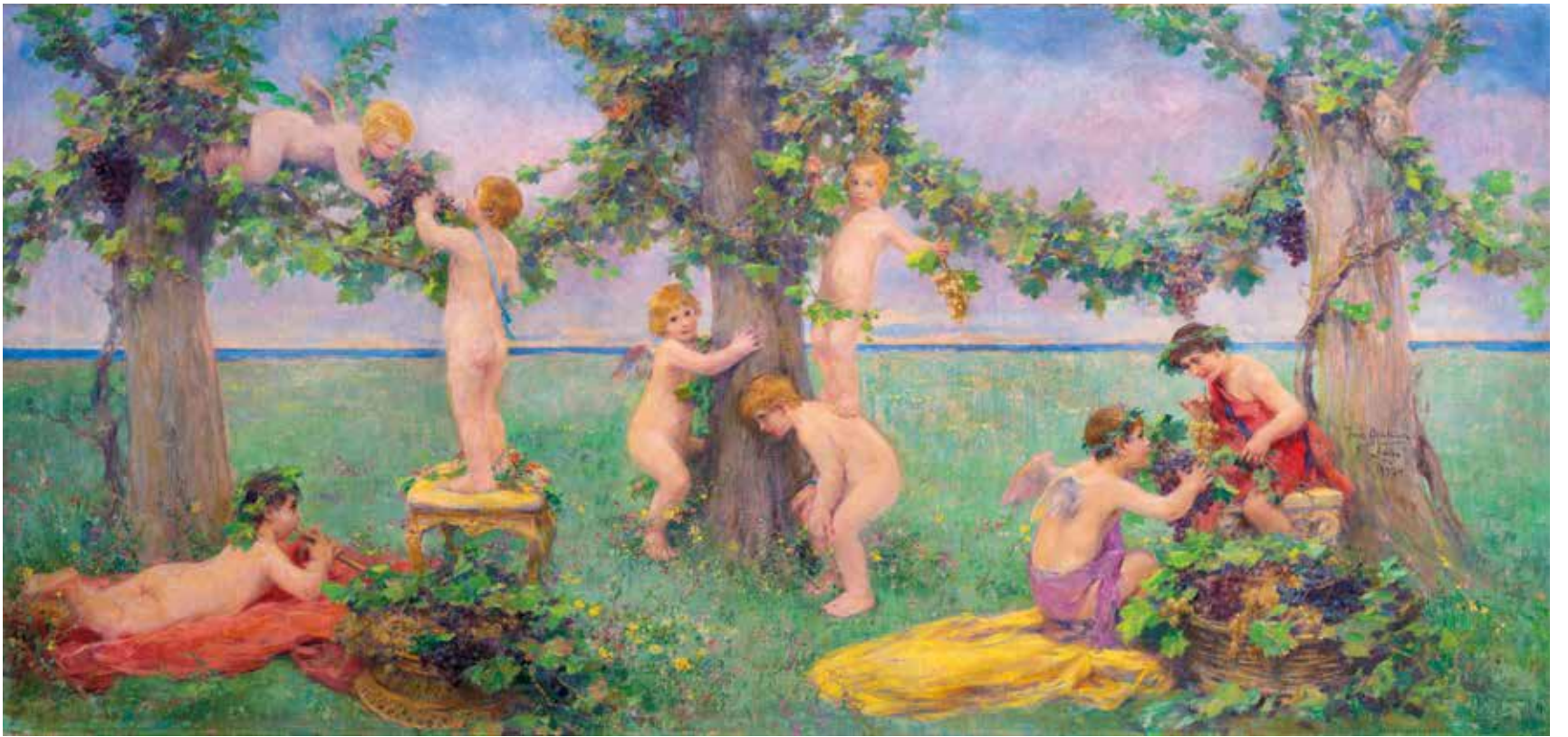
A pesar de la diferencia vital y profesional, los pintores se mantuvieron siempre en contacto, su correspondencia fue constante, la relación entre familias, estrecha y los anhelos artísticos, comunes. En 1908, Sorolla pasó a ser el maestro de Peppino Benlliure, el tercer hijo de José Benlliure. Además, encabezaron un proyecto que no llegó a ver la luz: la construcción de un Palacio de Bellas Artes e Industrias permanente en València.

Los compañeros mantuvieron una fluida comunicación en tiempos difíciles. En 1916 falleció Peppino aquejado de tuberculosis y dos años después José Benlliure perdió también a su mujer. En junio de 1920, Sorolla sufrió un ataque de hemiplejía. El pintor no llegó a ver a su colega convertido en director del Museo de Bellas Artes de su ciudad.

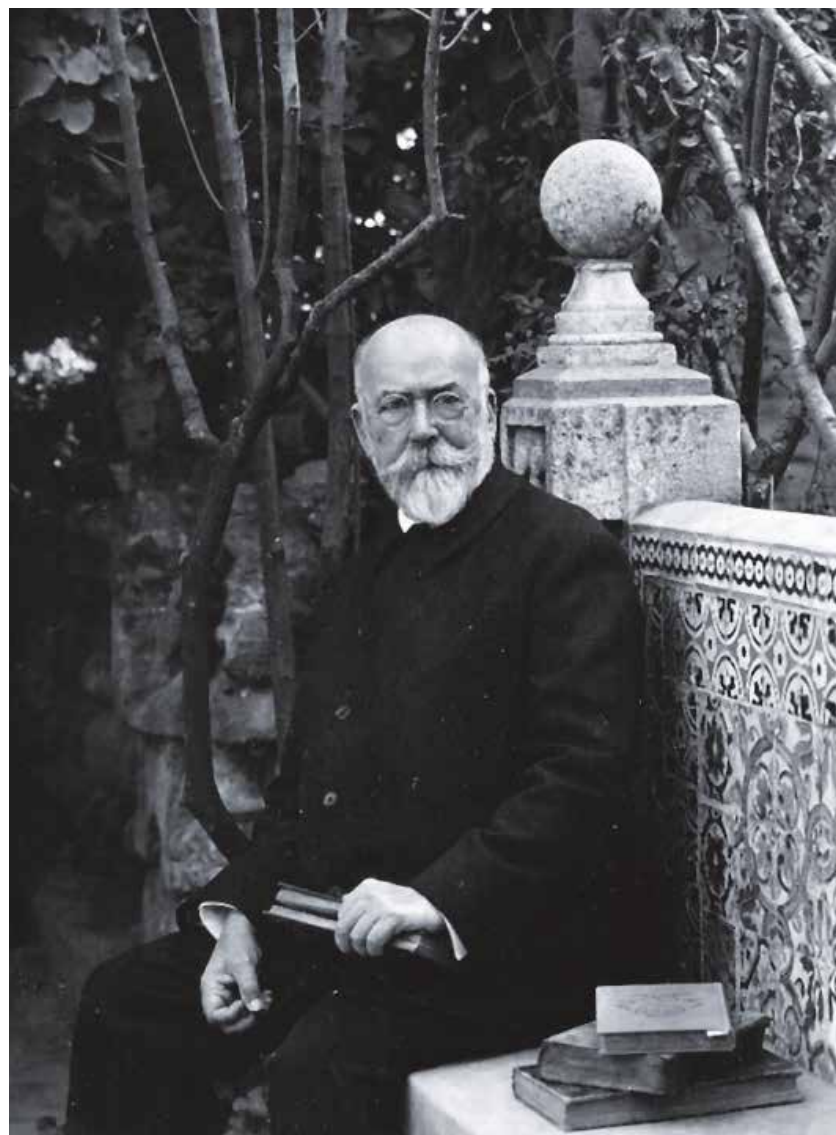
En 1930, Benlliure fue nombrado presidente de Real Academia de Bellas Artes de San Carlos; por estas fechas, comenzó la serie *Las cuatro estaciones* (1930-1933). El conjunto de obras, hoy perteneciente a la Colección Fundación Bancaja, ha sido restaurado con motivo de esta exposición. Las telas, que se exponen junto a ocho bocetos de la Casa Museo Benlliure, dan cuenta de la diversidad estilística del maestro; un José Benlliure anciano se enfrentó a una temática inédita en su producción: en un entorno idílico, ocho divertidos amorcillos celebran cada una de las épocas del año. El pintor murió el 5 de abril de 1937 en su casa de la calle Blanquerías.

Sofía Barrón

Comisaria



El otoño, 1930.
José Benlliure
Col. Fundación Bancaja



José Benlliure
Casa Museo Benlliure

SOROLLA and BENLLIURE

Brushstrokes of a friendship

IN June 1884, Joaquín Sorolla (1863-1923) had his first great opportunity: the young painter obtained the position of boarder at the Academy of Fine Arts of Spain in Rome. Sorolla settled in the Roman Via del Leone in January 1885 and soon began to interact with other Spanish artists. Among his friends, Mariano and José Benlliure (1855-1937) stood out. Pepe, as was always known the painter of the Benlliure brothers, was eight years older than Sorolla and had arrived in the eternal city in May 1879. Sorolla ended his stay in the Italian capital in 1889, when he established his residence in Madrid with his wife. Benlliure made Rome his home and that of his family for more than three decades.

In 1895, Sorolla was awarded Second Gold Medal at the Paris Salon. From this moment he started consolidating his recognition until he became one of the most internationally renowned Spanish artists of his time. The turn of the century was very different for José Benlliure: the aesthetic taste began to take a new direction and the painter slowed his pace.

Despite the vital and professional difference, the painters always kept in touch, their correspondence was constant, the relationship was close between both families and the artistic desires coincided. In 1908, Sorolla became the teacher of Peppino Benlliure, the third son of José Benlliure. Together, they led a project that failed to see the light: the construction of a permanent Palace of Fine Arts and Industries in Valencia.

The painters maintained a fluid communication in difficult times. In 1916 Peppino died of tuberculosis and two years later José Benlliure also lost his wife. In June 1920, Sorolla suffered a hemiplegia. The painter did not get to see his colleague become director of the Museo de Bellas Artes in his city.

In 1930, Benlliure was appointed president of the Real Academia de Bellas Artes de San Carlos. At this time, the series *The Four Seasons* (1930-1933) began. The set of works, today belonging to the Fundación Bancaja Collection, has been restored on the occasion of this exhibition. The canvases, which are exhibited alongside eight sketches belonging to the Benlliure House Museum, give an account of the stylistic diversity of the master, an elderly José Benlliure who faced an unprecedented theme in his production: in an idyllic setting, eight funny cupids celebrate each of the seasons of the year. The painter died on the 5th of April 1937 at his home in Blanquerías.

Sofía Barrón
Exhibition curator

Fundació Bancaixa
C/ General Tovar 3, València

www.fundacionbancaixa.es



FundacionBancaja



@FundacionBcja

Fundació
Bancaixa

Col.labora

Bankia